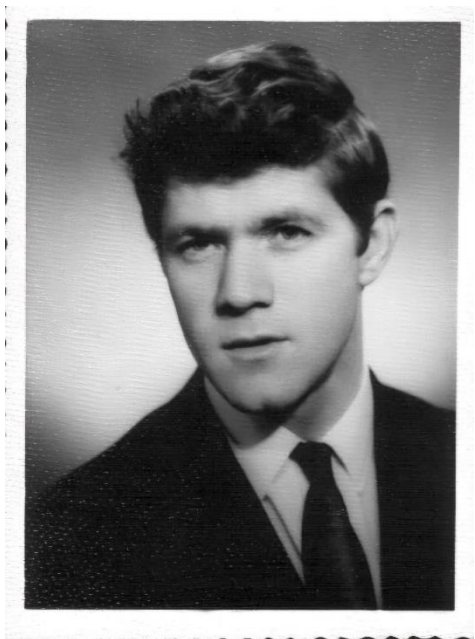


Јован Сурланџис-између школе и племените дужности



Јован Сурланџис је рођен у Пироту 15.10.1939. године од оца Георгиоса (Ђорђа) и мајке Радмиле Сурланџис. Основну и средњу школу Гимназију завршио је у родном месту после чега уписује Пољопривредни факултет у Земуну где је дипломирао јуна 1965. године. По одслужењу војног рока крајем 1966. год. добије место руководиоца сточарске производње у Пољопривредној задрузи Пирот. После непуне две године рада у задрузи Јован 1968. године долази у Млекарску школу Пирот, на радном месту професора стручних предмета (млекарство, хемија, млекарске машине и уређаји).

1971. године у Земуну и Пољопривредној школи у Футогу, полаже стручни испит за професора. Исте године по одлуци локалне самоуправе у Пироту, 21.07.1971. год. ступа на функцију в.д. директора школе а годину дана касније именован је и за директора у редовном мандату и на том месту остаје све до одласка у пензију 2001. године.



У току већег броја мандата руковођења Млекарском школом постигнути су велики резултати, у првом реду на стварању услова рада који су били на незавидном нивоу. Обезбеђује средства за изградњу нове школске зграде (1977-1979. год.) са савременом школском радионицом по којој је Млекарска школа препознатљива као и по чувеном пиротском качкаваљу чији је бренд данас директно везан за Млекарску школу са домом ученика у Пироту. Школа постаје све запаженија у свету млекарске индустрије

Србије и СФР Југославије. Број ученика нагло се повећава претежно стипендистима већег броја млекара из Републике Србије и шире.



За све време руковођења школом није запостављао стручно усавршавање. У више наврата учествује на студијским путовањима заједно са технолозима водећих млекара СФР Југославије на сајмовима млекарства у Немачкој: Франкфурт, Минхен, Аузбургу, Улм. Објављује више стручних радова са темама из области млекарства. Својим дугогодишњим радом на месту директора, дао је немерљив

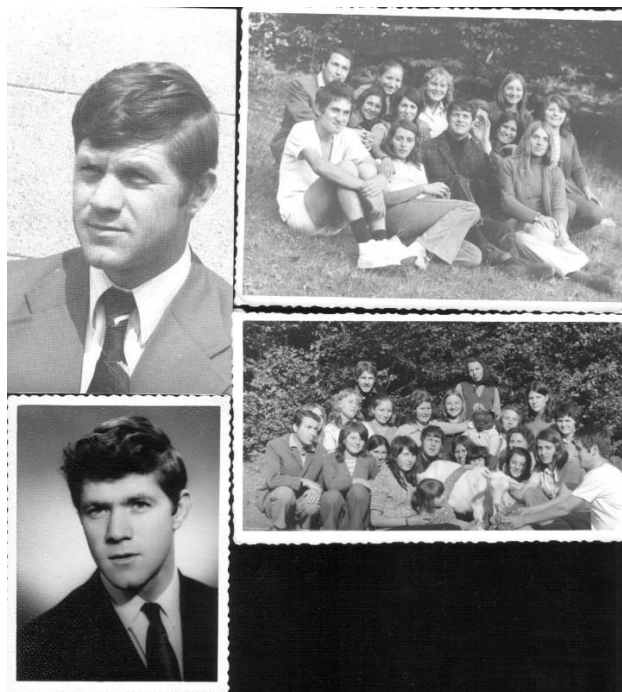
допринос развоју Млекарске школе у Пироту успевајући да у врло негостољубивим условима школу афирмише и претвори у препознатљиву институцију која образује кадрове за прехрамбену индустрију.



Паралелно са радом у школи Јован је испољавао и запажене активности у друштвеним организацијама које окупљају омладину (Извиђачи, Феријални савез, Планинарска друштва...). Носилац је бројних признања за ту врсту друштвених активности.

Уз све обавезе које је имао на одговорном положају, Јован се такође посветио и активностима везаним за одржавање грчког војничког гробља у Пироту.

Иницијативу за формирање грчког војничког гробља покренула је гркиња Катина Левандис-Станковић, пиротска снајка из Волоса. У току 1933. године подигнут је велелепни споменик од белог мермера, освећен 11. новембра исте године.



Од формирања до данашњих дана грчке војне и цивилне власти, у присуству наших власти и грађана, одавале су сваке године помен пострадалим грчким војницима, о чему сведоче и бројни вишедецинијски записи у књизи утисака, коју чува Јован Сурланцис. Одбор пиротске општине 12. септембра 1924. године доноси Одлуку којом се део гробља на простору „Метиљавица“ уступа у трајну својину Грчкој држави.

Од шездесетих година прошлог века гркиња Катина имала је сталне контакте са грком Георгиосом (Ђорђе) Сурланцис, његовом супругом Радмилом и синовима Јованом, Зораном, Теофаном и кћерком Маријом. Пиротског зета Ђорђа сматрала је братом а тако га и ословљавала. На одржавању гробља са Катином редовно је помагала и наша мајка Радмила. Неколико година пре смрти Катине око радова на одржавању гробља укључивали су се Јован и Зоран. После смрти гркиње Катине и Ђорђа 1973. године, даље старање на одржавању грчког војничког гробља, уз сагласност грчке војне власти, преузима Радмила Сурланцис уз редовно ангажовање синова Јована и Зорана. Такође, важно је рећи да ће се ова племенита традиција наставити ангажовањем њихових синова Милана и Миодрага који ће се и убудуће бринути о овом светом комаду грчке земље.



„Осећај да припадамо српском и грчком народу, чини нам велико задовољство, са осећајем нашег доприноса на плану јачања грчко - српских пријатељских односа.

Посебно смо обрадовани, уз велику захвалност, да је наш однос према сенима грчких ратника који почивају на тло наше

земље, примећен и позитивно оцењен од стране Фондације грчке националне мањине у Србији.

Дубоко дирнути Вашом пажњом исказујемо још једно велико ХВАЛА".